

דורית ריזר סופדת לבנה דור ז"ל

דורקה שלנו,
איך בכלל מתחילים?
לא תיארונו לעצמנו! עד השנייה האחרונה האמנו שתיכנס הביתה עם חיוך ענק על הפנים ותאמר:
... "וברכה!" כמו שתמיד היית אומר.
בסוכות נפגשנו כל המשפחה לסעודת הודיה לרפואת סבא בוקי.
אתה באת, הכנת, דאגת שכולם יאכלו ולא נתת לנו לעבוד לשנייה.
בחודשיים האחרונים הרגשנו איך אתה פורח, מאושר, שמח, מאוהב. הכרת את תכלת, החברה שלך,
שלפי מה שאנחנו יודעים לצערנו כרגע חטופה בעזה. (עם סגירת הגיליון התברר כי גם היא, להוותנו,
נרצחה).
בבארי טיפלת וליווית את עמית, ילד עם צרכים מיוחדים, ופשוט התאהבתם אחד בשני. באת
לעבודה הזאת כדי לתת מעצמך וזה מראה איזה בן אדם היית, כמה תמיד רצית לתת מעצמך וכמה
רצית לשמח את כולם.
אנחנו שמחים וגאים שדווקא בחודש האחרון לחייך פרחת, התבגרת, היה נראה שעבר עליך שינוי
כל כך משמעותי ואנחנו כל כך שמחים שזכינו לראות את זה.
בשבת השחורה, בה היתה מתקפה רצחנית על בארי, מקום מגוריך בחודש האחרון, לא ענית לנו
ובשעה עשר כתבת שפשוט ישנת והכל בסדר, ורק בשעה אחת עשרה שיתפת אותנו שיש בחוץ
מחבלים.
בדיעבד הבנו שהיית בתקשורת עם הלל ועם חברים משעה שמונה וחצי, ואותנו לא רצית להדאיג.
כמה חשבת עלינו ולא על עצמך.
היית קליל, זורם, אהבת חברים, החברים שלך היו חלק כל כך משמעותי מחייך, וכל אחד חשב
שאתה החבר הכי טוב שלו. לא היה מצב שחבר ירגיש שאתה לא איתו אם הוא צריך אותך, וכך גם
אנחנו, המשפחה.
איזה אח היית, איך תמיד חשבת עלינו והקשר איתנו היה חשוב לך.
ואיזה בן היית עבורי ועבור אבא. תמיד כיבדת אותנו, לא רצית להדאיג אותנו, הרגשנו כמה אנחנו
יקרים לך למרות שלא היית מבטא זאת באופן ישיר.
דורקה, איתגרת אותנו, וכך גרמת לנו להיות הורים יותר טובים, יותר קשובים, זו מתנה גדולה, ועל
כך אנחנו רוצים להגיד לך תודה.
הבאת תמיד כל כך הרבה אור איתך ושמחה. למדנו ממך כל כך הרבה, ואנחנו מרגישים שהשארת
אותנו עם המון כוח להתמודד.
וציוני ורון מוסיפים:
מצטערים שלא זכית לראות את מכבי עולים לאליפות...
הלואי ואתה תהיה האבידה האחרונה למדינה.
אנחנו נמשיך להיות חזקים, אופטימיים וצוחקים כמו שרק אנחנו אוהבים.
אנחנו רוצים להודות לכולם על החיבוק, האהבה, העטיפה הגדולה, ולכל מי שבאו לחלוק לך כבוד
אחרון, וכל מי שמחבק אותנו מרחוק.
לקהילת סעד, לחברים, לכל האנשים ולקבוצת יבנה שפתחו לנו את הלב.
אנחנו מבקשים לחזק את עם ישראל בעורף ואת הלוחמים בחזית.
עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה.

עם ישראל חי!
אוהבים אותך-

אבא, אמא, מלבי, נעם, רון ואילון ריזר